

Jezus' verschijning aan Zijn discipelen

Ds. J. IJsselstein – Johannes 20:19-21

Liturgie:

Psalm 25:4,8

Lezen Johannes 20:19-31

Psalm 35:1,13

Psalm 30:4

Psalm 30:8

Gemeente, we overdenken vanmorgen samen, met de hulp van de Heere, het begin van het Schriftgedeelte dat u voorgelezen is, Johannes 20, daarvan de verzen 19, 20 en 21a. De tekst voor de preek van vanmorgen kunt u vinden in Johannes 20:19-21a, waar we Gods Woord als volgt lezen:

Als het dan avond was, op denzelfden eersten dag der week, en als de deuren gesloten waren, waar de discipelen vergaderd waren om de vreze der Joden, kwam Jezus en stond in het midden, en zeide tot hen: Vrede zij ulieden!

Het thema voor de preek van vanmorgen is:

Jezus' verschijning aan Zijn discipelen

We letten samen op drie aandachtspunten:

- 1. De vrees voor Zijn komst**
- 2. De vrede door Zijn komst**
- 3. De vreugde over Zijn komst**

Als eerste dus:

1. De vrees vóór Zijn komst

Gemeente, jongens en meisjes, wie is er nooit eens bang?

Al ben je groot en stoer, er kan zich zomaar ineens iets voordoen... Je schrikt, je duikt ineen, je wordt bang.

Hoe volwassen we zijn, soms kan plotseling alle zichtbare zekerheid onder ons leven wegvallen... We worden bang.

Hoe stoer je ook lijkt, jongens en meisjes, als je overdag uit volle borst zingt: we zijn niet bang voor de.... Maar als het donker wordt, en de schaduwen onheilspellend bewegen op de muur van je kamer, dan wordt je bang.

Zo zijn de discipelen bij elkaar op de avond van de eerste dag van de week, op de avond van de opstandingsdag van de Heere Jezus.

De deuren zijn gesloten. Niet één deur, nee, de *deuren*. Meervoud. Alles zit potdicht, zoals je, jongens en meisjes, alles potdicht doet als het donker is en je vader en moeder niet thuis zijn. En als je maar iets hoort, dan slaat de schrik je om het hart.

Alles zit op slot, *vanwege de vreze der Joden*. De tien discipelen (Judas is niet meer, Thomas is er niet bij), de tien discipelen zijn bang voor de Joden. En dat is niet zonder reden.

Toen Jezus voor de hogepriester stond werd Hij ondervraagd *van Zijn discipelen en van Zijn leer*. Hun Meester is als eerste uit de weg geruimd, en nu zijn *zij* ongetwijfeld als tweede aan de beurt.

Ziet u ze in gedachten daar bij elkaar, die discipelen?

Wat is veel gebeurd op deze eerste dag van de week. Het gonst van de geruchten. Het graf is leeg, de vrouwen vertellen dat ze Jezus hebben gezien, en nu ook nog die twee Emmaüsgangers. Ze vertellen *hetgeen hun op de weg geschied was, en hoe Hij hun bekend was geworden in de breking van het brood*.

Maar de woorden van de vrouwen schenen voor hen als ijdel geklap, en zij geloofden haar niet. Onzin, geklets, vrouwenpraat.

Kijk eens goed, in gedachten, wat zijn dat eigenlijk voor mensen? De tien discipelen vormen de kern van het gezelschap. Johannes richt alle aandacht op *hen*, hoewel er meer mensen zijn.

Wie zijn het? Petrus, Johannes, Jakobus, Bartholomeus, ...

U zegt: 'nou, dan wordt het tijd om weg te dromen, dat waren allemaal bekeerde mensen. Alles wat gezegd gaat worden, gaat dus over bekeerde mensen, dus mij zal het weinig te zeggen hebben.'

Maar wacht even, blijf er even bij. Er is geen reden om weg te dromen. Als u oplet en ziet en hoort hoe Jezus straks gaat handelen met Zijn discipelen, dan zult u zien dat Hij Zijn weerga niet kent. Blijf staan, dan ziet u een Zaligmaker, Die bereid is om vrede te geven aan de allerslechtsen van de mensen.

Want kijk eens wie dat zijn?

Daar zit Petrus. Met vloeken een zweren heeft hij gezegd: *Ik ken de mens niet*.

En trouwens, *zij allemaal* hebben Jezus in de steek gelaten en verloochend. En deze mannen waren vanochtend ook niet bij het graf met hun specerijen, zoals de vrouwen. Ze moeten zich schamen!

Met zulke mensen, wil Jezus van doen hebben. U bent nooit te slecht. Daarom, blijf luisteren. Het is waar, dit zijn mensen die de Heere dienen en vrezen, maar het wonder van Pasen is niet te zien in de discipelen, maar in de Heere van Pasen, in de opgestane Levensvorst.

Zeg, kijk trouwens niet met zoveel verachting neer op deze discipelen, u die zo gemakkelijk kunt geloven.

Is uw geloof wel oprecht, ik bedoel het geloof van u, die altijd maar kunt geloven in Jezus, die nooit twijfelt, die altijd blij bent?

Want wij mensen kunnen van nature de waarheid, de waarheid van de opstanding van Jezus niet geloven. Het is nodig dat God ons leert geloven, en dat God ons geloof steeds weer bevestigt. Ons hart zit van nature boordevol ongeloof.

Maar Hij verwerpt ons daarom niet, maar Hij wil ons vriendelijk onderwijzen.

Drie jaar lang hebben deze tien discipelen onderwijs van de Heere Jezus gehad. Maar nu zitten ze verslagen bij elkaar. Verlegen, vertwijfeld. Op Hem hadden ze hun hoop gezet.

Maar nu is Hij niet meer. Zou het allemaal wel waar zijn geweest in hun leven? Hebben ze zichzelf niet bedrogen?

Die vrouwen kunnen wel praten, maar wat hebben wij daaraan? Zij mogen Hem dan gezien hebben, maar *wij* hebben Hem niet gezien. En zolang dat zo is, kunnen we niet geloven, en willen we niet geloven ook.

Hun woorden, de woorden van de vrouwen, nee, de woorden van Jezus die de vrouwen vertelden, schenen voor hen al ijdel geklap, onzin! Zo kan het zijn in het leven van Gods kinderen, woorden van God horen, en ze toch niet geloven.

‘Zie je wel’, ik hoor het u denken: ‘moet je nu jaloers zijn op dat volk van God? Dat is toch een armzalig leven?’ Nee, nee, wacht even niet zo snel. Het gaat niet om *hen*, het gaat om *hun Meester!*

Ze horen de woorden van hun Meester, maar geloven ze niet.

Geloofd u het *wel*, kind van God, of klinkt het in uw oren ook als ijdel geklap, als onzin: Zo waar als Jezus is opgestaan, bent u niet meer in uw zonden, hoewel u naar uw gevoel daarin dieper dan ooit bent weggezakt?

Kunt u Zijn woord wel geloven: Ik heb u in de beide mijn handpalmen gegraveerd. Ik hoor uw gebeden, en zal ze op Mijn tijd verhoren. Ik zal u niet begeven, Ik zal u niet verlaten?

Wees maar eerlijk. Laten we maar eerlijk zijn, we geloven het niet, we kunnen het niet, we willen het niet geloven. We geloven net zo min als de discipelen.

‘Ziet u wel’, ik hoor het u denken: ‘dat volk dat *klaagt* alleen maar over donkerheid en ongelooft.’

Misschien hebt daarin soms wel een beetje gelijk.

Er is, volk van God, geen reden om te *klagen* over ons ongelooft, als zouden we onszelf kunnen verontschuldigen, in de trant van: ‘ik kan er ook niets aan doen, het geloof, dat moet je geschonken worden.’

Er is geen reden om zo te klagen. Er is veel meer reden om de *schuld* van ons ongelooft, van onze onzalige twijfel, van de blindheid en de hardheid van ons hart te *belijden*.

Want waar ligt de oorzaak van de angst en van het ongelooft van de discipelen?

Is het niet in hun zonden, in hun gedrag, in het feit dat ze lafhartig gevluht zijn toen hun Meester gevangen genomen werd?

Daarom zitten ze nu zo bij elkaar. Geplaagd door hun geweten, met een hart bezwaard door besef van zonde, in het donker. En ze kunnen niet geloven.

Het is donker en alles zit potdicht.

Meisjes en jongens, misschien ken je dat wel. Als je kijkt naar je leven, dan moet je zeggen: ‘Heere, wat ben ik toch slecht. U bent zo goed voor me geweest, altijd! U zorgt voor me in Uw trouw, maar mijn leven, mijn hart is zo vol van zonde tegen U. Tegen U alleen heb ik gezondigd en gedaan wat kwaad is in Uw oog.’

‘En nu heb ik gehoord, dat er vrede te krijgen is met God, bij U, door het geloof in U, in de Heere Jezus. Maar hoe moet dat toch? Want ik kan niet geloven, ik weet niet hoe het moet!’

Het Woord van God zegt: *Geloof in de Heere Jezus Christus en u zult zalig worden. Zie het Lam van God*, maar ik zie niets. Het is donker en duister in mijn hart en ik kan en wil niet geloven. En als ik het al wil, dan weet ik niet hoe het moet.

Herkent u het ook niet bij uzelf, kinderen van God. U kunt deze discipelen wel harde verwijten maken, maar hoe vaak heeft de Heere niet tot u en mij gesproken. Het konden woorden zijn die ons moed gaven, die onze blik richtten op Christus, de Gekruisigde. Maar hoe kan ons zo maar weer alles ontvallen. Hoe kunnen al die woorden ons zomaar weer ontglippen. De moed zakt ons in de schoenen. En we zie geen weg meer. De Heere kwijt, alsof Hij er niet meer is en nooit meer zal terugkomen. En ongeloof in ons hart, want al die woorden, die toen zoveel tegen ons zeiden, die zeggen nu helemaal niets meer. Totaal niets.

Hun woorden schenen als ijdel geklap.

U zegt: ‘nou, is dat nu het deel van Gods kinderen, dat is nu niet echt om vrolijk van te worden?’ Dat is waar, maar het echte deel van Gods kinderen krijgt u nu pas te zien, in onze tweede gedachte:

2. De vrede door Zijn komst:

Want toen, op die avond, toen de deuren gesloten waren, toen *kwam Jezus en stond in het midden*.

Alles zit potdicht. En ineens is Jezus daar. Hij staat in het midden.

In het gewone leven kan dat ook wel eens gebeuren. Je verwacht iemand helemaal niet, maar ineens staat hij of zij voor je neus.

Zo ook hier. Ineens komt Jezus. Nee, Hij komt niet met geweld of met legioenen van engelen. Hij komt ook niet met verwijten. We weten eigenlijk helemaal niet hoe Hij binnengekomen is. Maar Hij die uit een gesloten graf is opgestaan, kan natuurlijk ook een gesloten huis binnenkomen.

Maar hoe dan ook, Hij komt met een menselijk lichaam door een gesloten deur.

Ik moet eigenlijk zeggen: eerst stond Hij voor een *gesloten* deur.

Zo staat Hij nog steeds aan de deur van uw hart, van jouw hart. Voor die gesloten deur.

Zie, ik sta aan de deur en ik klop. Ik klop, nu al vijf jaar, al tien jaar, al dertig jaar, en Ik klop... Maar u doet niet open. Niet welkom, geen plaats.

Zo stond Hij ook aan uw deur, u die God dient en vreest. Hij klopte, totdat Hij Zelf binnenkwam in uw leven, hoewel de deur gesloten was.

Als *dat* kan, gemeente, in het leven van mensen die de deur van hun hart hermetische gesloten en gebarricadeerd hadden, dan kan het ook voor u. Onze Meester heeft alle macht in de hemel en op de aarde en is in staat om de deur van uw hermetisch afgesloten hart te openen.

Als u het *zelf* niet kunt, en u *kunt* het niet, vraag dan om hulp en raad. Vraag het aan *Hem*. Hij is in staat en bij machte om de deur van uw hart te openen en intrek te nemen in uw verloren hart. Hij wil wonen in het hart van verloren zondaren.

Hoe kan ook de deur van ons hart, geliefde medechristenen, nadat we genade van de Heere hebben ontvangen, gesloten zijn.

Een hart gesloten door *angst*. Als de duivel aan alle kanten ons bestookt om ons te laten twifelen aan alles. Aan Gods werk in ons leven. Zou het wel waar geweest zijn? Of aan het bestaan van God Zelf: zou Hij wel echt bestaan?

Een hart gesloten door *twijfel*. Zouden al die woorden van God, die ik in het verleden heb gelezen en gehoord wel waar zijn geweest? Zouden Gods beloften wel vervuld worden?

Een hart gesloten door *ongeloof*. Men zegt, dat Hij gekomen is om zondaren zalig te maken, maar zou het ook voor mij zijn? Men zegt dat Hij leeft en altijd voor de Zijnen bidt, maar zou Zijn voorbede ook voor mij zijn?

Een hart gesloten door *zondig ongelooft*.

We lezen in Johannes 20:17: *Jezus zeide tot haar: Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God.*

Zegt Mijn broeders. Niet: zegt die weglopers, die Mij in de steek hebben gelaten, maar: zegt Mijn broeders.

Maar die woorden schenen in onze oren als ijdel geklap, als onzin.

Schuldig ongelooft, schuldige hardheid van ons hart...

Maar dan, midden in al die vertwijfeling, in al die donkerheid, is daar plotseling Jezus. Hij *kwam en stond in het midden*. Plotseling staat Hij daar voor de ogen van mensen die hun ogen niet kunnen geloven. De opgestane Christus: Hoe groot en schitterend is Zijn eer!

Hij is niet uitgenodigd, de deur zit potdicht, men heeft Hem niet verwacht, maar Hij kent hun roepen en hun vragen, en ziet hun ongelooft en hardheid van hart. Maar toch...!

Onbekeerden, hier ziet u wie onze Meester is. Wij hebben de beste Koning van heel de wereld. Voor geen goud zouden we Hem willen missen. Hij ziet ons ongelooft, de schuldige hardheid van ons hart, maar kijk eens, hoe *Hij binnenkomt*.

Dwars door ons onvermogen, daar staat Hij! Geen blikken van verwijt! Geen woorden van verwijt! Geen: 'wat zitten jullie hier nu bij elkaar! Waarom hebben jullie Mij in de steek gelaten? Waar waren jullie vanmorgen bij het graf? Waarom geloven jullie de woorden van de vrouwen niet?' Niets van dat alles.

Dat is onze Meester! Daaraan herkennen wij Hem. Hij komt, onverwacht, midden in onze ellende, midden in ons ongelooft. Hij geeft mild, en verwijt niet.

Hij staat in het midden. Alles en iedereen aan de kant! Hij in het midden en zegt: *Vrede zij ulieden*. Niet: schaam u!, maar: vrede!

Word je daar niet jaloers op? Jongelui, zou je zo'n Heere en Meester niet willen dienen.

Hij is echt de allerbeste Meester die je dienen kunt.

Vrede zij ulieden. Nee, het is niet de gewone groet alleen. Als *Hij* van vrede spreekt, dan druppen Zijn lippen van vrede. Niet van zichtbare vrede, niet van wereldse vrede, maar van hemelse vrede in het hart. Van zoete en hemelse vrede die het hart vervult.

De catechismus zegt: al is het dat mij mijn consciëntie aanklaagt dat ik tegen al de geboden Gods zwaar gezondigd en geen daarvan gehouden heb, en nog steeds tot alle boosheid geneigd ben, *nochtans God*, zonder enige verdienste mijnerzijds, uit louter genade mij de volkomen genoegdoening, gerechtigheid en heiligheid van Christus schenkt en toerekent, evenals had ik nooit zonde gehad noch gedaan.

Nee, Hij brengt geen vrede door alle vijanden te vermorzelen onder Zijn voeten, maar Hij brengt vrede *door intrek te nemen in het hart*. Door te zeggen: Hier ben Ik, hier ben Ik. Hij verwerpt zijn ongelovige discipelen niet. Hij bestraft ze niet. Nee, terwijl hun hart treurt en dorst naar Hem, zoekt Hij hen op, ondanks de gesloten deuren. Hij geeft Zijn vrede aan mensen die niet kunnen geloven, die niet willen geloven. Hij eist niet eerst geloof van hen, Hij eist geen vertrouwen van hen, nee, Hij spreekt hen liefdevol toe: *Vrede zij u*.

Maar terwijl deze dierbare Heere Jezus zo vol van liefde en zorg van vrede tot hen spreekt, raken ze in grote verwarring. Een mengeling van vrees (ze denkend dat het een geest is), verwarring, zorg, ongelooft, alles door elkaar.

Nu komt Hij, zonder Wie ze geen weg meer zien, en nu houden ze Hem voor een geest, voor een spook!

Wat denk je, jongens en meisjes, zou de Heere Jezus nu boos worden? Hij komt, door een wonder, terwijl alles dicht zit, en zij denken: 't Is een spook!

Nee, weer geen boosheid, weer geen verwijt. Hij komt hun zwakheden te hulp.

Hoe zal Hij hen nu overtuigen? Zal Hij een wonder doen? Zal Hij uit stenen brood maken, zal Hij vuur uit de hemel laten dalen?

Zal dat echt helpen? Hoeveel wonderen zijn er in uw leven al gebeurd?

Nee, Hij *toont hun Zijn handen en Zijn zijde*. Lukas zegt: de handen en de voeten.

Johannes zegt: de handen en de zijde. Hij toont ze als bewijzen van Zijn identiteit: Ik ben het, vrees niet, ik was dood, maar Ik leef.

Maar Hij toont het nog veel meer als onderwijs, als tekenen gevoegd bij Zijn Woord.

'Zie de littekens in Mijn handen en voeten. De straf die u de vrede aanbrengt, was op Mij. Kijk, voel het litteken maar in Mijn zijde. Mijn hart was gescheurd. Hier voelt u het teken van Mijn zondaarsliefde, het litteken van Mijn gescheurde hart.'

Wat kan het in het leven van Gods kinderen donker zijn, als we de woorden van God vergeten zijn, als de duivel ons wijst op onze zonden, op onze zonden van vroeger, op onze zonden van nu. Als hij ons influistert dat de tegenspoed van vandaag niets anders is dan een straf van God vanwege al onze zonden.

Maar gelukkig, de Heere laat ons nooit over aan onszelf. Hij komt, Hij spreekt, Hij toont Zijn handen en legt onze hand in het litteken van Zijn gescheurde hart. 'Hoor, kijk, voel, dit zijn de bewijzen van volkomen betaling voor u. Ik voor u!'

Tegen die overtuigingskracht is geen van Gods kinderen opgewassen. Daar gaat alle ongelooft voor op de vlucht.

Hoe zal Hij u overtuigen, u die onbekeerd bent? Hier ziet u de enkele zondaarsliefde van Christus voor mensen die niets verdiend hebben. Het is waar, in dit gezelschap van discipelen is er niemand die God *niet* kent. Dit *Ik voor u*, klinkt niet tegen u. Wat mist u dan veel, u mist alles.

Maar kijk eens terug: het is maar een enkele dag geleden, toen deze wonden bloedden. Johannes heeft het gezien: een soldaat doorstak Zijn zijde met een speer (nu is het een litteken) en er kwam terstond een stroom van bloed en water uit. Bloed en water spatte als een stroom op een vuile en verloren wereld. *Daarom* kan het ook voor u!

Maar maak grote haast. Want ooit komt de dag dat ook u de littekens in Zijn handen en zijde letterlijk zult zien. God geve, dat het *nu* zal zijn. Anders zal het straks zijn in de dag van het gericht. Dan zult u het Lam zien, het geslachte Lam, met het blijvende herkenningsteken in Zijn zijde. Het teken van Zijn onbegrijpelijke zondaarsliefde, een teken dat u dan zal voor altijd verschrikken.

Nu roept Zijn bloedende hart u nog toe, in enkele liefde en bewogenheid: *Kom tot Mij, en Ik zal u geenszins uitwerpen.*

Laten we voordat we verdergaan met ons derde aandachtspunt nu eerst samen zingen uit Psalm 30:4:

*Perst eens de bittere tegenspoed,
Des avonds, het benauwd gemoed
Tot naar gejammer en geklag;
Nauw rijst des morgens vroeg de dag,
Of God verleent, in plaats van lijden,
Weer stof tot juichen en verblijden.*

Ons derde aandachtspunt:

3. De blijdschap over Zijn komst

Jongens en meisjes, als onverwachts je allerliefste vriendje of vriendinnetje komt, dan ben je heel blij. Als onverwachts, je lieve opa of oma komt, die heel ver weg woont, dan kan je wel springen van blijdschap.

Als het donker is in je hart, en onverwachts is daar Jezus, Die zegt: *vrede zij u*, (nee, niet zichtbaar, maar door Zijn Woord), dan kun je wel huilen van blijdschap, dan ben je sprakeloos van blijdschap.

Jongelui, dat is *echte* blijdschap. De wereld geeft veel plezier, daar kun je mee lachen, maar het is niets vergeleken met deze blijdschap. Die is met niets te vergelijken.

Zijn werden verblijd als zij de Heere zagen.

Hij staat in het middelpunt, en ze zien Hem alleen. En hun hart wordt vervuld met blijdschap. De situatie wordt niet minder gevaarlijk voor ze, dat zal ook blijken, maar ze worden er even helemaal bovenuit getild.

De moeilijkheden van het leven zijn niet voorbij. De moeite en de zorg blijven, ziekte kan blijven, moeite in het gezin, maar even is er niemand anders dan Hij alleen, met de tekenen, de bewijzen van Zijn liefde in Zijn handen, in Zijn voeten, in Zijn zij, en dat voor mij.

Jongens en meisjes, dat geeft echte blijdschap in je hart. Dan proef je even iets van wat

komt: onze blijdschap zal dan onbepaald, door het licht dat van Zijn aangezicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen.

Nu het licht in hun ogen doordringt, dan zegt Jezus het nog een keer: *vrede zij ulieden*. Het klinkt nu het heel anders in hun oren, dit: *Vrede zij u*.

Vrede door deze wonden, door deze littekens, vrede door Mijn betaling, vrede door recht. Ik heb al de deugden van God groot gemaakt. Er is voldaan aan de eis van Gods recht en heiligheid, en tegelijkertijd zijn genade en barmhartigheid verheerlijkt.

Nu zijn hun ogen geopend, nu horen ze, nu *geloven* ze: Dit is hun Heere, dit zijn Zijn gebaren, Zijn lippen, Zijn handen, Zijn zijde, dit is hun Meester.

Een wonderlijk moment waarop ze de vrede met God door Christus mogen ervaren. Zulke momenten zijn er ook als God Zijn woord levend maakt in het hart van Zijn kinderen, als Hij ons geloof geeft in Zijn woorden, als Hij ons oog richt op Christus. Als Hij ons wijst op de tekenen van Doop en Avondmaal. Tekenen en zegels voor u. *Ik voor u!*

Zalige momenten zijn dat. Het zijn eigenlijk voorproefjes, momenten waarop we nu al iets mogen proeven van de hemelse vreugde. Ook daar zal het niet gaan om iets van ons, ook daar zal Christus in het midden staan. En wij zullen zingen: het was door U, door U alleen.

Toch duren die ogenblikken hier maar kort. Even later is de Heere weer aan het oog van de discipelen onttrokken. Dan moeten ze, dan mogen ze, dan kunnen ze verder met...? Met het Woord. Jezus zegt later tegen Thomas: *Omdat u Mij gezien hebt, Thomas, zo hebt u geloofd; zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben, en nochtans zullen geloofd hebben* (Johannes 20:29), namelijk in Mijn woorden.

Hoe meer we zien van onszelf, hoe kleiner we worden.

Hoe meer we van Christus zien, hoe meer ons hart zich zal verblijden.

Treurenden in ongeloof: *Zo Hij vertoeft, verbeid Hem, Hij zal gewis komen en niet achterblijven*. En als Hij komt, brengt Hij alles mee wat u nodig hebt.

Maar mag ik u ondertussen oproepen, niet te klagen over uw ongeloof, maar om uw schuldige ongeloof te belijden voor de Heere? 'Heere, kom mijn ongeloof te hulp, ik kan het niet geloven: U voor mij? Maar dat is mijn ongeloof, mijn schuld. Geef me uit enkel genade toch geloof in U? Geeft u me toch geloof, als een hand om zich uit te strekken en te steken in Uw zijde, in het litteken van Uw gebroken hart? Om te geloven: niet alleen anderen maar ook mij?'

Tot slot: U die de Heere niet kent, dient en vreest. Ik heb uw aandacht geprobeerd te richten op Jezus' verschijning aan Zijn discipelen.

Mag ik u tot slot twee vragen stellen?

a. Wat dunkt u van de discipelen?

Misschien denkt u: 'arm stel mensen, niet echt om jaloers op te worden.'

Maar, houdt u er wel rekening mee dat hun armoede maar tijdelijk is, en dat hun rijkdom eeuwig zal zijn? En dat terwijl *uw* geluk maar hooguit zeventig of tachtig jaar duurt? En dan...?

a. Maar ik heb een nog veel belangrijker vraag voor u? Wat dunkt u, niet van de discipelen, maar *wat dunkt u van Christus?*

Hij staat aan uw deur en klopt!

Mag ik u nog een keer terugwijzen naar Golgotha? De discipelen werden gewezen op de littekens in Zijn handen en zijde, maar ik wijs u nog een keer op bloed en het water dat stroomde uit de doorstoken zijde, uit het gescheurde hart van Jezus. Daar is een overvloed van bloed en water voor de grootste der zondaren, het stroomt op een verloren wereld.

De speer van de soldaat die in Zijn zijde stak is eigenlijk niet anders dan een aanwijsstok: Kom en zie.

Daar is ruimte in Jezus' bloed voor de grootste van de zondaren. Daar is ruimte voor u allen. Daar is ruimte genoeg voor u...

Amen.

Slotzang Psalm 30:8:

Gij hebt mijn weklacht en geschrei
Veranderd in een blijden rei;
Mijn zak ontbonden, en mij weer
Met vreugd omgord; opdat mijn eer
Niet zwijg'. Zo klimt Uw lof naar boven;
Mijn God, U zal ik eeuwig loven.